The First Cause Must Be Uncaused:

A Resolution to the Problem of Infinite Regress

by Mardin Khalid Muhammad Salih

ORCID: 0009-0007-2171-9443

Abstract

Every existing thing — whether matter, energy, light, time, consciousness, life, law, or void — requires a first cause. If that first cause itself had a cause, we face an infinite regress, which would make the existence of anything impossible. This paper argues that the only coherent resolution is that the first cause must be uncaused: it came into being from itself, from within nothingness (understood as empty space), and it became the original cause of all other things. This framework resolves the regress problem without appealing to arbitrary stopping points, and it remains consistent across all ontological levels.

1. The Problem of Infinite Regress

Consider any existing thing: matter, energy, a law of nature, the experience of consciousness, or even empty space. Each of these, upon examination, appears to require something prior to account for its existence. Matter is made of atoms; atoms of particles; particles of fields; and so on. A natural law governs something, but what governs the law? Consciousness arises from a brain; the brain from biology; biology from chemistry; chemistry from physics.

If every cause itself requires a prior cause, we face an infinite regress. But an infinite regress means there is no starting point — and without a starting point, nothing can ever begin to exist. Therefore, infinite regress does not merely postpone the problem; it makes existence itself impossible.

2. The Core Principle: No Regress Without a First

The central claim of this paper is simple: for anything to exist, there must be a first cause that is itself uncaused. This is not a new observation — it appears in various forms across philosophy and cosmology — but the present account offers a precise formulation: the first cause came into being from itself, spontaneously, from within nothingness.

Here, "nothingness" does not mean absolute non-being in a self-contradictory sense. Rather, it refers to an undifferentiated void: a region containing nothing — no matter, no

energy, no structure — yet itself a kind of space or ground. From within this void, the first cause arose without any external agent. This is possible precisely because there is no prior constraint to prevent it.

3. The Unit as the Fundamental Measure

To speak consistently about existence at every level, we need a measure that does not break down at any level — not in physical reality, not in abstract thought, not in language, not in void. This paper proposes the concept of the unit (tak) as that measure.

Every thing is a unit: a galaxy is a unit composed of smaller units; an atom is a unit composed of yet smaller units. Even the apparently identical left and right sides of an object are distinct units, because they differ in orientation and thus in identity. A unit is whatever can be individuated — whatever can be pointed to as this rather than that.

Crucially, the regress of composition must terminate. A unit cannot be composed of an infinite series of smaller units, because such a series has no beginning — and a thing with no beginning cannot be assembled. Therefore, there must exist primary units: units that are not composed of anything smaller. These primary units are uncaused at the level of composition.

4. Many Uncaused Causes

There is no reason to suppose there is only one first cause. Many primary units may have arisen spontaneously from the void, each uncaused, each with its own properties. These units, by virtue of sharing the condition of spontaneous arising, may interact and combine — giving rise to what we call matter, energy, force, and structure.

The laws governing their interaction are not externally imposed. They too arose uncaused — or they are simply the expression of how uncaused units behave when they come into relation with one another. In this framework, regularity in nature does not require a lawgiver; it requires only that the primary units have stable properties.

5. Consciousness and Life Are Not Anomalies

A common objection to purely materialist accounts is that consciousness and life seem too complex, too ordered, or too subjective to have arisen from blind physical processes. This framework does not dismiss that intuition — but it does relocate it.

If uncaused primary units can have properties — including properties that, when combined in sufficient complexity, give rise to experience and self-organization — then consciousness and life are not violations of the framework. They are emergent expressions of it. The existence of a being capable of sensation, thought, and self-awareness is not miraculous; it is what we should expect when units with rich properties combine over sufficient time and complexity.

6. Conclusion

The problem of infinite regress is real and serious: if every cause requires a prior cause, nothing can exist. The resolution proposed here is that the first cause — or first causes — must be uncaused, arising spontaneously from the void. They are not caused by anything external; they are the origin of causation itself. Using the unit as a universal measure, this account applies consistently to every domain: physical, abstract, experiential, and structural. It does not require a personal creator, nor does it require an eternal universe. It requires only that something can arise from nothing — and that, once arisen, it can be the cause of everything else.

:هۆکاری یەکەم دەبێت بێ هۆکار بێت

چارەسەرێک بۆ کێشەی پاشەکشەی بێکۆتایی

نووسین: ماردین خالید محەمەد سالّح

ORCID: 0009-0007-2171-9443

کورتە

هەموو شتێکی هەستپێکراو — چ ماددە بێت، چ وزە، چ ڕووناکی، چ کات، چ هەست و ئاگاهی، چ ژیان، چ یاسا، چ بۆشایی — پێویستی بە هۆکاری یەکەمی هەیە. ئەگەر ئەو هۆکارە خۆی هۆکارێکی پشتیهەبێت، پاشەکشەی بێکۆتایی ڕوودەدات، کە ئەوا بوونی هیچ شتێک نەمومکین دەبێت. ئەم توێژینەوەیە ئامانجیەتی دەڵێت یەکەمین چارەسەری ئەمە ئەوەیە کە هۆکاری یەکەم دەبێت بێ هۆکار بێت: لەخۆیەوە، لە نەبووندا (واتا بۆشاییی تاڵ)، بێ هیچ هۆکارێکی دەرەکی هاتووەتە بوون، و ئەوکاتە بووەتە هۆکاری یەکەمی هەموو شتی تر. ئەم چوارچێوەیە کێشەی پاشەکشەی بێکۆتایی چارەسەر دەکات بەبێ کاتبەسەرهاتوویی، و لە هەموو ئاستێکی هەستیی دا جێگیر دەمێنێتەوە.

١. کێشەی پاشەکشەی بێکۆتایی

هەر شتێک لە گەردوونمان تێدا هەیە — ماددە، وزە، یاسای سروشت، هەستی ئاگاهی، تەنانەت بۆشایی — بە پشکنینی زیردارانە پێویستی بە شتێکی پێشووی هەیە بۆ ڕوونکردنەوەی بوونی. ماددە لە ئەتۆم پێکهاتووە؛ ئەتۆم لە بەرجەستەیی پێکهاتووە؛ بەرجەستەیی لە مەیدان پێکهاتووە؛ و هەروایە بەردەوام. یاسایەک شتێک ڕێکدەخات، بەڵام کێ یاسایەکە ڕێکدەخات؟ ئاگاهی لە مێشک دەڕوات؛ مێشک لە بایۆلۆجی؛ بایۆلۆجی لە کیمیا؛ کیمیا لە فیزیک.

ئەگەر هەر هۆکارێک خۆی پێویستی بە هۆکارێکی پێشووی هەبێت، پاشەکشەی بێکۆتایی ڕوودەدات. بەڵام پاشەکشەی بێکۆتایی واتەیەکی دیاریکراوی هەیە: هیچ خاڵی دەستپێکردنی نییە — و بەبێ خاڵی دەستپێکردن، هیچ شتێک ناتوانێت هەستی بکات. کەواتە، پاشەکشەی بێکۆتایی نەك تەنها کێشەکە دواوەکات دەکات، بەڵکو خود بوون نەمومکین دەکات.

٢. بنەمای سەرەکی: بێ هۆکاری یەکەم ناتوانێت بمێنێتەوە

داوای سەرەکی ئەم توێژینەوەیە سادەیە: بۆ ئەوەی هیچ شتێک بوونی هەبێت، دەبێت هۆکاری یەکەمێک هەبێت کە خۆی بێ هۆکار بێت. ئەم هۆکارە لەخۆیەوە، بەخۆڕایی، لە نەبووندا هاتووەتە بوون. لێرەدا «نەبوون» مەبەستمان نیاز ناچووی نییە

که به خۆی نەیەکسانی بخات. بەڵکو مەبەستمان بۆشاییی خاڵی خاڵی: ناوچەیەک کە هیچی تێدا نییە — نە مادده، نە وزە، نە پێکهاتە — بەڵام خۆی جۆرێکی شوێن یان بنەمایە. لەم بۆشاییەوە، هۆکاری یەکەم بەبێ هیچ کارگێرێکی دەرەکی هاتووەتە بوون.

٣. تاک وەک پێوەری بنەڕەتی

بۆ ئەوەی بە یەکسانی لەسەر بوون لە هەموو ئاستێکدا گفتوگۆ بکەین، پێویستمان بە پێوەرێکە کە لە هیچ ئاستێک نەشکێت — نە لە ڕاستیی فیزیکی، نە لە مافکردنی تازەیی، نە لە زمانەوانی، نە لە بۆشایی. ئەم توێژینەوەیە «تاک» وەک ئەو پێوەرە پێشنیار دەکات.

هەموو شتێک تاکە: گەردوون تاکێکە لە تاکی بچووکتر پێکهاتووە؛ ئەتۆم تاکێکە لە تاکی بچووکتر پێکهاتووە. تەنانەت لای ڕاست و لای چەپی شتێکی یەکسانی دیار جیا تاکن، چونکە ئارەستەیان جیاوازە و بەم هۆیەوە ناسنامەیان جیاوازە. تاک هەر شتێکە کە دەتوانرێت جیا بکرێتەوە — هەر شتێک کە دەتوانرێت وەک ئەمە نەك ئەوە نیشان بدرێت.

گرنگترین خاڵ ئەوەیە: پاشەکشەی پێکهاتن دەبێت کۆتایی پێ بێت. تاک ناتوانێت لە ڕیزگەیەکی بێکۆتایی تاکی بچووکتر پێکبهێت، چونکە ئەو ڕیزگەیە سەرەتاکەی نییە — و شتێکی بەبێ سەرەتا ناتوانرێت کۆکبکرێتەوە. کەواتە، دەبێت تاکی سەرەتایی هەبێت: تاکانێک کە لە هیچ شتی بچووکتری پێکنەهاتوون. ئەمانە تاکی بێ هۆکارن لە ئاستی پێکهاتن.

٤. زۆر هۆکاری بێ هۆکار

هیچ هۆکارێک نییە کە تەنها یەک هۆکاری یەکەم هەبێت. لەوانەیە زۆر تاکی سەرەتایی بەخۆڕایی لە بۆشاییەوە هاتبێتە بوون، هەریەک بێ هۆکار، هەریەک خاوەنی تایبەتمەندی خۆی. ئەم تاکانە، بەهۆی هاوبەشبوونیان لە بارودۆخی دەرچوونی بەخۆڕایی، ئەگەری کارلێکردن و تێکەڵبوونیان هەیە — و لێیان دەردەچێت ئەوچیزانەی ناودەبنێ مادده، وزە، هێز، و پێکهاتە.

یاساکانی کارلێکردنیان لەدەرەوەوە دانراو نین. ئەواشیان بەخۆڕایی هاتوونەتە بوون — یان بە سادەیی دەربڕینی شێوەی کارکردنی تاکی بێ هۆکارن کاتێک دێنە پەیوەندی لەگەڵ یەکتر. لەم چوارچێوەیەدا، ڕێکوپێکی لە سروشت پێویستی بە یاسادەر نییە؛ تەنها پێویستە تاکی سەرەتایی تایبەتمەندی جێگیر هەبێت.

٥. ئاگاهی و ژیان نائاسایی نین

دژایەتییەکی باو دەڵێت ئاگاهی و ژیان زۆر ئامراز، زۆر ڕیکخراو، یان زۆر سوبجێکتیف بوون بۆ ئەوەی لە پرۆسەی کوری فیزیکی دەربچێت. ئەم چوارچێوەیە ئەو هەستەرۆنی ڕەت نادەکاتەوە — بەڵام جیهانی نیشانیدانی دەگۆڕێت.

ئەگەر تاکی بێ هۆکاری سەرەتایی تایبەتمەندی هەبێت — لەوانەش تایبەتمەندییانەی کە کاتێک بە ئاستی پێچیلەیی پێشووتر تێکەڵ بکرێن هەست و خودبەرپێکهاتنیان دروست دەکەن — ئەوکاتە ئاگاهی و ژیان نەک سەرپێچی چوارچێوەکەن. بەڵکو دەرکەوتنی سروشتی ئەو تایبەتمەندیانەن. بوونی بەرچاوێک کە تواناکەی ئاگاهی، بیر، و خودناسیی هەبێت سەیرەنگ نییە؛ ئەوەیە کە مامەڵیانی هەموا بکەین کاتێک تاکی خاوەنی تایبەتمەندی کەڵەکە لە ئاستی کەڵەکەیی پێشووتر تێکەڵ دەبن.

٦. دەرئەنجام

کێشەی پاشەکشەی بێکۆتایی ڕاستە و گرنگە: ئەگەر هەر هۆکارێک پێویستی بە هۆکارێکی پێشووی هەبێت، هیچ شتێک ناتوانێت بوونی هەبێت. چارەسەری پێشنیارکراو لێرەدا ئەوەیە کە هۆکاری یەکەم — یان هۆکارەکانی یەکەم — دەبێت بێ هۆکار بێت، بەخۆڕایی لە بۆشاییەوە هاتووەتە بوون. لە هیچ شتی دەرەکییەوە هۆکارکراون نین؛ ئەوانە خود سەرچاوەی هۆکارن. بە بەکارهێنانی تاک وەک پێوەرێکی گشتگیر، ئەم ڕووداوە بە یەکسانی لە هەموو بواران جێگیر دەمێنێتەوە: فیزیکی، تازەیی، هەستی، و پێکهاتەیی. پێویستی بە داکۆکیکارێکی کەسیی نییە، نە پێویستی بە گەردوونێکی هەتاهەتایی هەیە. تەنها پێویستە شتێک بتوانێت لە هیچ دەربچێت — و کاتێک دەرچوو، بتوانێت هۆکاری هەموو شتی تر بێت.